

БРАТЯ ГРИМ
РАЗБОЙНИКЪТ И НЕГОВИТЕ
СИНОВЕ

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Някога много отдавна в непроходимите гори, в страшните клисури и пещери живял заедно със своите другари един разбойник. Когато по пътищата преминавали князе и богати търговци, той ги причаквал и им взимал парите и всичко ценно, което носели със себе си. Минало време, разбойникът остарял и решил, че не бива повече да краде и да убива. Разкалял се за сторените злини, започнал да живее като честен човек и колкото могъл, правел добрини. Разбойникът имал трима синове и щом поотраснали, той ги повикал при себе си и им рекъл:

— Скъпи мои деца, кажете ми какъв занаят искате да изучите, за да можете с честен труд да си изкарвате хляба?

Помислили малко синовете му, посъветвали се помежду си и му отговорили:

— Искаме да правим това, което и ти си правил, като си бил млад — ще станем разбойници. Не ни е по сърце нито един занаят. Не искаме да работим от сутрин до вечер, а да изкарваме малко пари и да живеем бедно.

— Ах, синове мои — казал бащата — защо не искате да живеете спокойно и да се радвате и на малките радости? Живей честно — ще доживееш до дълбоки старини! Да бъдеш разбойник е лошо и безчестно — няма да имате истинска радост от такова богатство. Най-накрая ще ви заловят и ще свършите на бесилото.

Ала синовете не обърнали внимание на бащините си съвети. Когато разбрали, че в кралските конюшни имало един прекрасен кон, който струвал много пари, те веднага решили да го откраднат. Жребецът не пасял нищо друго, освен сочна трева, която растяла само в една студена и сенчеста гора. Отишли тримата братя в гората, накосили тревата, вързали я на голям сноп и скрили в него най-малкия брат, защото бил дребен и никой нямало да го забележи. Занесли снопа с трева на пазара, кралският коняр го купил и веднага наредил да занесат тревата в конюшната и да я дадат на коня. Щом настъпила нощта и всички вече спели, най-малкият брат се измъкнал от снопа, отвързал коня, сложил му златната юзда и обшитите със злато такъми, залепил с восък звънчетата, дето висели на шията му, отворил вратите и препуснал в галоп към мястото, където го чакали братята му. Забелязали го градските стражи, хукнали да го гонят, хванали и тримата братя и ги хвърлили в тъмницата.

На другия ден ги довели при кралицата. Видяла тя, че и тримата младежи са красиви и снажни, попитала ги откъде са и разбрала, че това са синовете на стария разбойник, който се отказал от предишния си живот и сега живеел като честен гражданин. Кралицата заповядала да ги върнат в тъмницата и да попитат стария разбойник дали иска да откупи синовете си.

Но старецът дошъл и рекъл:

— Синовете ми не са достойни да похарча за тях дори и един грош!

А тогава кралицата му казала:

— Ти беше известен разбойник. Разкажи ми най-интересната случка от твоя живот и аз ще освободя синовете ти.

Замислил се старият разбойник и започнал:

— Ваше величество, изслушайте моя разказ и постъпете както желаете! Ще ви разкажа едно приключение, което ме е изплашило най-много през целия ми живот.

Научих, че в една дива и далечна клисура сред гъстата гора живеел великан, който притежавал несметни богатства. Събрах своите верни разбойници — бяхме стотина души, и тръгнахме натам. Великанът не беше в пещерата. Ние много се зарадвахме и натоварихме толкова злато, сребро и скъпоценности, колкото можехме да носим. И тъкмо когато се канехме да си тръгваме, изневиделица се появи великанът с още десет великана и ни хванаха. Великаните седнаха и ни разделиха помежду си. На всеки се паднаха по десет от нашите. А пък аз се случих при онзи великан, на когото се опитахме да откраднем съкровищата. Той ни върза ръцете зад гърбовете и ни погна като овце в пещерата си в скалата. Започнахме да му предлагаме пари, злато и всичко, каквото имахме, за да ни пусне на свобода, но великанът беше непреклонен:

— Не ми трябват вашите богатства, имам си достатъчно. По-приятно ще ми бъде да ви задържа при себе си и да ви изям един по един.

После ни огледа хубаво, избра един от нас и каза:

— Май този е най-дебеличък, с него ще започна.

Великанът го уби и го хвърли в котела с вода, който вече беше на огъня. И така, ден след ден, той изяждаше по един от нас. Аз бях най-

слабият от всички и трябваше да бъда изяден последен. Когато и деветимата ми другари вече бяха загинали, реших да се изхитря.

— Виждам, че имаш болни очи — рекох на великана, — а аз съм лечител и имам опит в тези работи. Ако ме оставиш жив, ще ти излекувам очите.

Великанът обеща да запази живота ми, ако го излекувам. Даде ми всичко, което му поисках, и аз налях в котела масло, добавих сяр, смола, сол, арсен и разни други отровни билки, сложих го на огъня и уж започнах да правя лекарството. Щом маслото закипя, накарах великана да легне и излях течността върху очите, шията и тялото му. Той напълно ослепя, а кожата му изгоря и се обели. С див рев скочи, спъна се и падна, после се затъркала по пода като ранено животно. Така се разяри, че грабна една огромна сопа и започна да я размахва, като тичаше напред-назад и искаше да ме убие. Нямах как да избягам, защото пещерата на великана беше оградена с високи стени, а вратите бяха заключени с железни катинари. Мятах се от единия ъгъл в другия, докато най-сетне разбрах, че единственото ми спасение е да се кача по стълбата до тавана и да се хвана за напречната греда. Така и направих.

Висях на ръцете си цял ден и цяла нощ, но не издържах повече, слязох долу и се скрих между овцете. Трябваше непрекъснато да се провирам между тях, за да не ме забележи великанът. Не след дълго намерих в ъгъла една овча кожа и я надянах върху себе си, като си мислех, че ще мога да го заблудя. Винаги, преди да пусне овцете на паша, великанът ги броеше, като преминаваха между краката му. И която му се струваше по-тлъстичка, веднага я хващаше, сваряваше и я изяждаше на обяд. Точно сега беше моментът да избягам и аз започнах да се провирам заедно с овцете. Щом великанът опипа кожата, реши, че ставам за обяда му и ме хвана:

— Я, какъв си угоен, днес ти ще попаднеш в корема ми!

Аз скочих и се отскубнах от ръцете му, но той отново ме хвана. Успях да се изплъзна още веднъж и още веднъж и така цели седем пъти. Най-накрая той се разгневи и извика:

— Е, добре, върви на воля, нека вълците да те изядат, достатъчно се подигра с мене.

Щом се озовах на свобода, хвърлих кожата от гърба си и извително му викнах, че все пак успях да избягам от него и започнах да

му се присмивам. Тогава великанът свали пръстена от ръката си и ми рече:

— Приеми този златен пръстен като дар от мен, ти го заслужи. Не е редно такъв хитър човек като теб да си отиде от тук без подарък.

Взех пръстена, сложих го на ръката си, но не знаех, че е вълшебен. Щом пръстенът се озова на пръста ми, против волята си започнах да викам непрекъснато: „Ето ме, тук съм!“ И великанът тутакси откриваше къде съм и хукваше към мен. Непрекъснато се блъскаше в дърветата, защото беше сляп, спъваше се и падаше с гръм и трясък като току-що отсечено дърво, но бързо се съвземаше, изправяше се и с дългите си и огромни крака бързо ме настигаше. А през цялото време аз виках с цяло гърло: „Ето ме, тук съм!“

Разбрах, че именно пръстенът ме караше непрекъснато да крещя къде съм. Опитах се да го сваля, но не успях. Не ми оставаше нищо друго, освен да си отхапя пръста. Мигновено престанах да викам и така се отървах от великана. Макар че загубих пръста си, успях да си спася живота.

— Ваше величество — спрял разказа си разбойникът, — разказах ви тази история, за да откупя единия от синовете си, а сега, за да освободя втория си син, ще ви разкажа какво се случи по-нататък.

Като се измъкнах от ръцете на великана, блуждаех без посока из гъстите гори, без да зная накъде да отида. Качвах се на най-високите ели, на върховете на планините, но колкото и да се взирах в далечината, никъде не се виждаха никакви следи от човешка ръка — нито къщичка, нито разорана нива. Наоколо се ширеха само страшни и непроходими дебри. Вървах все по-далеч и по-далеч, измъчван от глад и жажда и вече си мислех, че всеки миг ще падна от слабост и тук ще си умра. Най-накрая, когато слънцето вече залязваше, се качих на един висок връх и забелязах, че в пустинната долина се издига гъст дим като от пещ. Бързо се спуснах от върха натам, откъдето идваше димът, и щом слязох в долината, пред очите ми се изпречи едно дърво с трима обесени. Много се изплаших, но бързо се окопитих, продължих напред и съвсем скоро стигнах до малка къщичка. Вратата беше широко отворена, а до огнището седяха една жена и малко детенце. Влязох, поздравих жената и попитах защо седи тук, къде е мъжът ѝ и има ли наблизо някакво село или град. Тя ми отговори, че тук наоколо не живеят никакви хора. И след това със сълзи на очи ми разказа как

предишната нощ диви горски чудовища я отвлекли с детенцето и ги довели тук, в тази непроходима гора. Сутринта чудовищата излезли и наредили да убие детето си и да им го свари за вечеря. Щом чух всичко това, почувствах как сърцето ми се сви от съжаление и мъка. Реших да направя нещо за тях и да ги спася. Бързо изтичах до дървото с тримата обесени крадци, свалих средния, който беше по-едър, и го довлякох до къщата. Казах на жената да го свари и да го поднесе на великаните. Скрих детето в една хралупа, а аз заставах зад къщата така, че да мога да наблюдавам, и ако се наложи, да се притека на помощ. Слънцето започна да залязва и в далечината забелязах да се спускат от планината чудовищата. Те бяха много страшни и зловещи, приличаха на огромни маймуни. Влачеха след себе си някакво мъртво тяло, но така и не можах добре да го разгледам. Влязоха в къщата, запалиха огнището, разкъсаха окървавеното тяло и го изядоха. След това свалиха от огъня котела, в който се вареше тялото на крадеца, и си го разделиха за вечеря. След това единият от тях, който сигурно им беше главатар, попита жената дали това е било детето. Тя им кимна утвърдително с глава. Тогава чудовището великан каза:

— Аз пък си мисля, че ти си скрила детето, а си ни сварила един от онези крадци, които са обесени на дървото.

И той нареди на трима от своите да отидат и да му донесат по едно парче от тримата крадци, дето висяха на дървото, за да е сигурен, че те, както и преди са си там. Щом чух това, хукнах през глава, хванах се за въжето, на което висеше средният обесен, и се престорих на умрял. Чудовищата дойдоха и отрязаха по едно парче месо от бедрата на всеки от обесените. Отрязаха и от мен, но аз издържах и не пророних нито звук. И до ден-днешен имам белег на това място.

Разбойникът замълчал малко и след това отново продължил:

— Ваше величество, разказах ви това ужасно приключение заради втория си син. А сега ще ви разкажа края на тази история, за да откупя и най-малкия.

Когато страшните чудовища се отдалечиха с отрязаните парчета месо, аз скочих долу, разкъсах ризата си и превързах раната. И без да обръщам внимание на болката, побързах да се върна обратно в къщата. Мислех си само за жената и детето и за своето обещание да ги спася. Скрих се и започнах да гледам какво става. В това време главатарят на великаните опитваше току-що донесените парчета месо. Когато отхапа

от онзи къс, който чудовищата отрязаха от мен, а той беше още в кръв, главатарят извика:

— Вървете бързо и ми донесете онзи крадец, който виси по средата, неговото месо е най-вкусно!

Като чух това, затичах бързо обратно, при обесените, отново се овесих на въжето между двамата крадци. Не след дълго се появи чудовищата, свалиха ме от дървото, повлякоха ме към къщата и ме хвърлиха на земята. Но щом насочиха ножовете си над мен, се вдигна такава буря с гръм и мълнии, че самите чудовища се видяха в чудо, изплашиха се и хукнаха през глава кой през прозорците, кой през вратата, кой през покрива и така ме оставиха да лежа на земята.

Минаха цели три часа, докато се просветли отново и слънцето ярко засия. Тогава тръгнахме с жената и детето на дълъг път. Вървахме, вървахме цели четиридесет дни през непроходими гори и планини, хранехме се само с корени, ягоди, малини и билки, които беряхме в гората. Най-накрая стигнахме в къщата на добри хора, а после заведох жената и нейната рожба при мъжа ѝ. Може да си представите колко голяма беше радостта му...

Така завършил разказа си старият разбойник. А кралицата, която слушала през цялото време с притаен дъх, каза:

— Ти си изкупил всичките злини, които си извършил, като си спасил жената и детето от сигурна смърт. Затова аз ще пусна синовете ти на свобода.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.